Nora ja sydänkuusi

Mummi Inga

Tämä kirja kuuluu

_____

Tervetuloa tähän esimerkkikirjaan! Se on tehty aivan kuten omasi tehdään, viereisissä kuvissa näkyvistä valokuvista ja valinnoista, ja se näyttää, millainen Sagan sinulle tekemä tarina voi olla. Selaile, lue ja kuvittele lapsesi oman satunsa sankariksi.

Märät lehdet ja kylmä aamu tuoksuivat, kun Nora napsautti pienen reppunsa kiinni. Siellä olivat piirustuslehtiö, kolme värikynää ja omena, jossa oli pientä suuta muistuttava lommo. Mormor Inga piteli kädessään punottua koria. ”Tänään etsimme kantarelleja minun sienipiirakkaani”, hän sanoi. ”Jos metsä on sillä tuulella.”

Nora siristi silmiään tien vieressä kasvavia puita kohti. ”Sinullahan on salainen sienipaikkasi.” Mormor Inga hymyili niin, että hänen poskensa pyöristyivät. ”Olen kulkenut sinne siitä asti, kun olin pieni.” Nora veti vetoketjun aivan leukaansa asti. ”Sitten otamme yhden asian kerrallaan”, hän sanoi. ”Ensin löydämme metsän.”

Metsä alkoi vanhan kiven takaa tien reunasta. Siitä kapean polun piti mennä metsään, Mormor Inga sanoi. Mutta pienet koivut seisoivat keskellä polkua, ja saniaiset olivat levittäneet vihreät sulkansa maan peitoksi.

Mormor Inga astui muutaman askeleen vasemmalle, sitten muutaman oikealle. Hän katsoi sammaleista kantoa ja rypisti nenäänsä. ”Ei. Tämän näköinen se ei ollut, kun olin kuusi.” Nora katsoi koria. Se oli tyhjä, tyhjä, tyhjä. ”Ehkä polku on muuttanut?” hän kysyi. Mormor Inga nauroi vähän, muttei kovin paljon. ”Polut muuttavat harvoin. Ne voivat kadota.” Nora katsoi puiden väliin. Siellä sammal oli kuin vihreä tyyny.

Nora ei halunnut palata kotiin tyhjän korin luo ja piirakkavuokaa odottamaan. Hän osoitti mäntyjen välissä olevaa sammalta. ”Sanoit, että ensin kuljetaan sammaleen yli. Minä muistan sen.”

”Niin kai minä sanoin”, Mormor Inga vastasi. Nora laski saappaansa paljaalle kohdalle, sitten toisenkin. Hän kiersi pienet taimet, jotka olivat juuri kurkistaneet maasta. ”Yksi asia kerrallaan”, hän sanoi. ”Ensin sammal.” Mormor Inga pysytteli aivan hänen takanaan, niin lähellä, että voisi auttaa, jos jokin kivi olisi liukas. ”Sinä saat olla polunetsijä”, hän sanoi. Nora nosti leukaansa. Se kuulosti työltä, johon tarvittiin paljon tärkeitä taskuja.

Sammalen jälkeen männyn juurella kohosi muurahaispesä, ruskea ja pyöreä kuin pistelevä tyyny. Muurahaiset juoksivat ylös ja alas, ylös ja alas, neulasia ja ihan pikkuruisia asioita suussaan. Nora kumartui lähemmäs, mutta piti kätensä selän takana.

”Muurahaispesän ohi”, hän sanoi. ”Se oli seuraava asia!” Mormor Inga nyökkäsi. ”Kuuntelit minun tarinaani paremmin kuin minä.” Nora kulki mutkitellen pesän ympäri. ”Niillä on jo muutenkin kiire.” Toiselta puolelta kuului hiljaista pulputusta, aivan kuin joku olisi kuiskannut kastelukannuun. Nora pysähtyi niin äkisti, että Mormor Ingan kori heilahti. ”Kuuletko?”

Puro kimalteli vedestä tummien kivien välissä. Tyynessä lammikossa keltaiset lehdet pyörivät ympäri, ympäri, ympäri. Mormor Inga osoitti vanhaa oksaa veden yllä. ”Se oli ennen minun siltani.”

Nora katsoi liukasta oksaa, sitten Mormor Ingaa. ”Emme tarvitse siltaa. Me kuljemme puron vartta, emme yli.” Hän seurasi rantaa ja astui juuren yli. Mormor Inga tuli perässä niin lähellä, että heidän saappaansa olivat melkein koskettaa toisiaan. ”Yksi asia kerrallaan”, Nora sanoi. ”Nyt puro.” Mutta kun vesi kaartui risukon taakse, kallio kohosi heidän eteensä. Läheltä se näytti paljon suuremmalta.

”Ylös näköalakalliolle”, Nora sanoi. Siitä Mormor Inga oli kertonut kerran, kun hän oli piirtänyt pieniä sieniä Noran lautasliinaan keittiön pöydän ääressä. Nora löysi leveän, kuivan kallion. Hän asetti saappaansa tukevasti, tarttui karkeaan juureen ja kiipesi.

”Hitaasti”, Mormor Inga sanoi aivan hänen takanaan. Nora olisi halunnut kiirehtiä, mutta veti henkeä ja siirsi yhtä kättä kerrallaan. Ylhäällä hän harjasi neulasia polvestaan. ”Yksi asia kerrallaan”, hän mutisi. Siellä ei ollut ainuttakaan kantarellia. Vain kiveä, kanervaa ja suuri taivas. Kori roikkui yhä tyhjänä Mormor Ingan kyljellä.

Kalliolta Nora näki puron hohtavan mutkittelevana nauhana puiden välissä. Koivut olivat keltaisia, kuuset melkein mustia. Jossain alhaalla oli Mormor Ingan paikka, vaikka se piiloutui todella hyvin.

”Mikä kuusi se oli?” Nora kysyi. Mormor Inga pani käden silmiensä suojaksi ja etsi katseellaan. ”Iso kuusi. Mutta metsässä on aika monta kuusta.” Nora kyykistyi ja piirsi hiekkaan: muurahaispesän, puron, kallion. Hän teki kuusen monella nopealla viivalla, mutta hänen sormensa pysähtyi keskelle runkoa. ”Odota”, hän sanoi. ”Kerroit siitä kuusesta jotakin muutakin.”

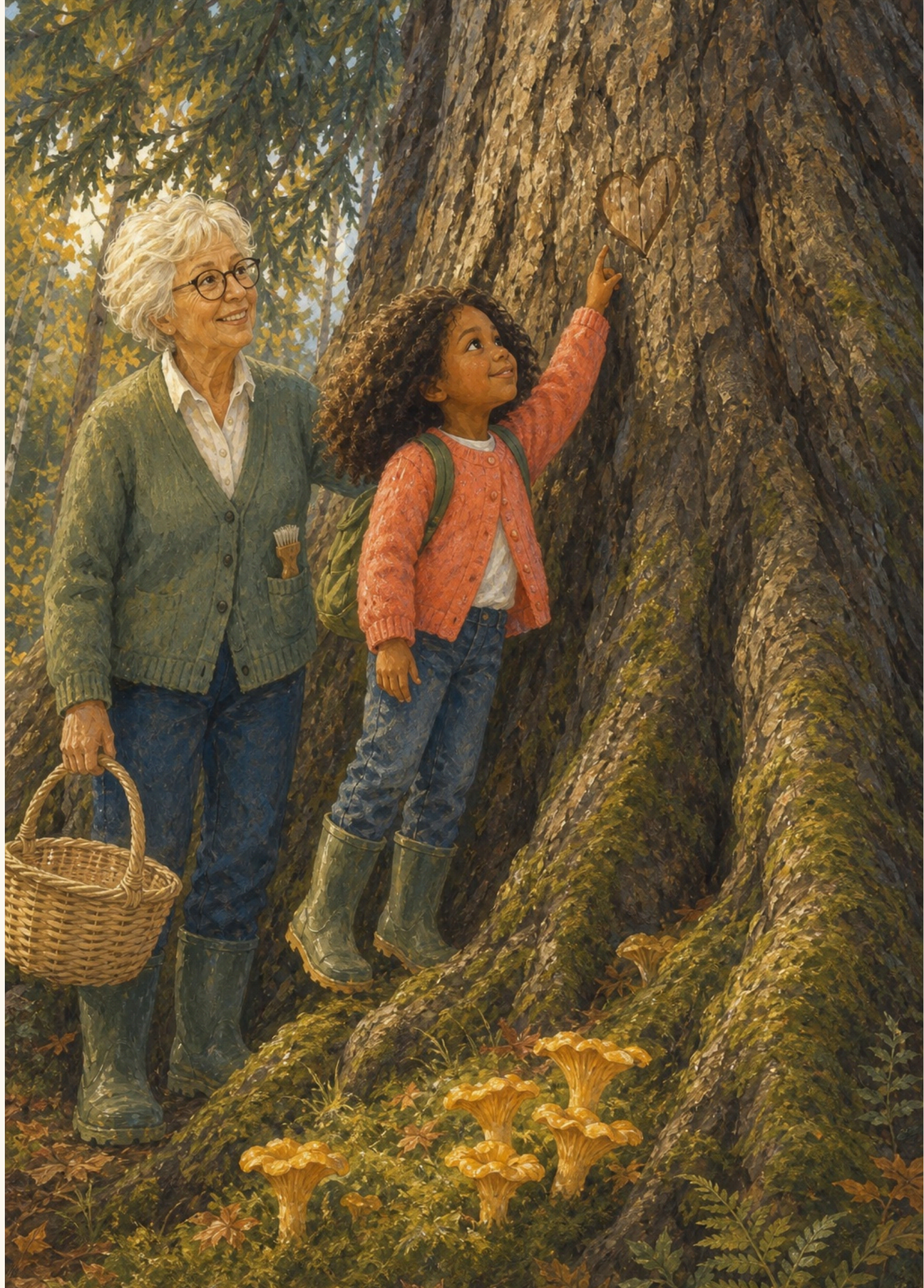

Mormor Inga katsoi Noran piirrosta hiekassa. ”Kerroin…” Hän siristi silmiään. Nora piirsi sydämen kuusen rungon keskelle.

”Sydämen!” hän sanoi. ”Isoon kuuseen on kaiverrettu sydän.” Mormor Inga painoi kätensä otsalleen. ”Aivan niin. Isoveljeni kaiversi sen, kun hän oli pieni, ja minusta se oli kovin hieno.” Nora osoitti kuusta, joka kohosi leveälatvaisena ja tummana. ”Tuo on suurin.” Mormor Inga siristi silmiään puita kohti. ”Se voi olla se.” Nora nousi ylös ja pudisteli käsiään. ”Sitten katsomme. Yksi asia kerrallaan.”

Kallion alapuolella metsä muuttui tummemmaksi ja hiljaisemmaksi. Nora kulki edellä, mutta odotti Mormor Ingaa juurien ja kivien kohdalla. Iso kuusi seisoi siinä, juuret kuin paksut sormet maan päällä.

Nora kiersi rungon ympäri. Ensin hän näki vain halkeillutta kaarnaa ja vanhan pihkan kyhmyn. Sitten hän näki kaksi kaartuvaa viivaa ja pienen kärjen. ”Sydän!” hän huusi. Mormor Inga tuli lähelle ja piti sormenpäätään merkin vieressä koskematta kaarnaan. ”Siinähän se on.” Nora katsoi juurten väliin. Jokin hohti keltaisena sammaleessa, kuin pienet aurinkohatut kuusen alla.

Kuusen juurien ympärillä kasvoi kantarelleja pieninä keltaisina ryhminä. Nora löysi yhden, sitten kolme, sitten niin monta, että hänen täytyi laskea uudelleen. Mormor Inga otti esiin pienen sieniharjansa. ”Otamme vain ne, jotka tunnistamme kumpikin”, hän sanoi, ja Nora näytti jokaisen sienen ennen kuin se sai mennä koriin.

”Ihan pikkuruiset saavat jäädä”, Nora sanoi ja osoitti muutamaa, jotka olivat tuskin avanneet lakkejaan. Hän valitsi isoja, kauniita kantarelleja, ja Mormor Inga harjasi niistä neulaset ja mullan. Yksi asia kerrallaan: katso, kysy, poimi, harjaa. Pian korissa oli pieni kultainen kasa. ”Riittääkö niitä piirakkaan?” Nora kysyi.

Mormor Inga kumartui korin ylle ja hymyili. ”Erittäin hyvään piirakkaan.” Kotimatkalla muurahaispesä oli yhä männyn vieressä, ja muurahaisilla oli edelleen kiire. Sammal jousti saappaiden alla. Puro pulputti, ja lehdet pyörivät ympäri, ympäri, ympäri.

Nora laski vihjeet sormillaan. ”Sammal. Muurahaispesä. Puro. Kallio. Sydänkuusi.” Mormor Inga vilkaisi häntä. ”Ja mitä teemme ensi vuonna, kun saniaiset yrittävät taas piilottaa tien?” Nora puristi huulensa yhteen, aivan kuin kysymys olisi ollut todella vaikea. Sitten hän taputti reppuaan, jossa piirustuslehtiö oli. ”Piirrämme tietysti.” Kotona odottivat jauhot, munat ja piirakkavuoka.

Kotona Mormor Inga pani esille jauhoja, voita, munia, juustoa ja pyöreän piirakkavuoan. Nora pesi käsiään niin kauan, että vesi muuttui kylmäksi. Sitten hän paineli taikinan vuokaan molemmilla peukaloillaan. Reuna jäi ensin ohuenohueksi toiselta puolelta ja jättipaksuksi toiselta.

”Se näyttää vuorelta”, Nora sanoi. ”Hyvin nälkäiseltä vuorelta”, Mormor Inga sanoi. He tasoittivat reunaa yhdessä. Nora ripotteli kantarellit pohjan päälle, kun Mormor Inga vatkasi munamaidon. ”Yksi asia kerrallaan”, Nora sanoi. ”Ensin taikina. Sitten sienet. Sitten juusto.” Kun piirakka meni uuniin, keittiön ikkuna huurtui taas.

Kun piirakka jäähtyi, Nora avasi piirustuslehtiönsä. Sammal muuttui suureksi vihreäksi tyynyksi. Muurahaispesästä tuli pilkullinen kumpu. Puro sai sinisen mutkan, kallio harmaan huipun, ja kuusesta tuli niin suuri, että se melkein ulottui paperin ulkopuolelle.

”Älä unohda sydäntä”, Mormor Inga sanoi. Nora teki runkoon punaisen sydämen ja juurien viereen pienen keltaisen pisteen. Sitten hän veti puron viimeisen sinisen viivan. Keittiö tuoksui voilta, juustolta ja syysmetsältä. Mormor Inga kattoi kaksi lautasta. Nora laski punaisen kynän poikittain kartan päälle. ”Ensi vuonna”, hän sanoi, ”otamme yhden asian kerrallaan.”

Nora ja sydänkuusi

Nora ja Mormor Inga lähtevät syysmetsään poimimaan kantarelleja Mormor Ingan sienipiirakkaa varten. Kun salainen polku on kasvanut umpeen, Nora johdattaa heitä, yksi asia kerrallaan, kohti kuusta, jonka kaarnaan on kaiverrettu sydän.

fi-fi.sagatilldig.se